

Příběhy se šťastným koncem

Zasněžená červenka

Mary Kellyová
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem – Zasněžená červenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary Kellyová
Příběhy se šťastným koncem –
Zasněžená červenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy se šťastným koncem

Zasněžená červenka

Napsala Mary Kellyová

Ilustroval Jon Davis

F FRAGMENT

Obsah

1	5
2	17
3	28
4	42
5	54
6	64
7	88
8	101
9	113
Skutečná záchrana	125
Zajímavosti o červenkách	127

Evan si užíval poslední den ve škole. Jako kdyby se už do třídy vkrádaly prázdniny. I když do konce vyučování zbývalo ještě deset minut, všichni se už bavili a slečna Parkerová je nechala. Rozdělila žáky do dvojic a měli kreslit vánoční pohledy. Evan se zadíval na svůj obrázek. *Hmm, pomyslel si, nevypadá to moc jako sob.* Asi by to měl nakreslit ještě jednou, ale to jediné, na co teď dokázal myslet, byly Vánoce.

„Evane, ty se vůbec nesnažíš!“
napomenula ho jeho nejlepší kamarádka Hana. „Jen si okusuješ pastelku.“

„Já vím,“ povzdychl si Evan. „Myslím na dárky, co dostanu pod stromeček.“

Už teď tam nějaké ležely. Evan se k nim v noci posadil a snažil se zjistit, co v nich může být. Horší ale bylo, že Poppy se je pokoušela rozbalit. Už dvakrát se jí to povedlo, proto Evan hlídal, aby se těch jeho ani nedotkla.

„Poppy dostane nádobí do hrací kuchyňky,“ prozradil kamarádce. „Dřív, než stihla roztrhnout další balicí papír, maminka její dárky schovala do spíže.“

Hana se při pomýšlení na dárky ve spíži zasmála. Evanově sestřičce byly zatím jen dva roky, ale už si všechno dělala po svém.

„A co dostaneš pod stromeček ty?“ zeptal se Evan.

„Chtěla bych skicák a barvy,“ odvětila Hana, aniž by zvedla zrak od své kresby. „Věřím, že je dostanu.“

„Určitě ano,“ řekl Evan. „Tvoje máma ví, jak ráda kreslíš. Já jsem si přál...“

„Tu novou hru na Xbox?“ dokončila za něj větu Hana.

Evan se zasmál. „Jak jsi to uhádla?“

„Vždyť o ní mluvíš už celý týden,“ připomněla mu.

Evan se chtěl podívat na Hančin obrázek, ale zakrývala ho pramenem vlasů. Místo toho se teda podíval ven z okna na těžkou, šedivou oblohu. „Myslíš, že bude sněžit? Bylo by super, kdybychom měli bílé Vánoce!“

Hana vzhlédla od kresby a odhrnula si ofinu z očí. „Ach,“ rozzářila se. „To by tedy bylo! Už se nemůžu dočkat, až postavím sněhuláka.“

„Já se těším na bobování,“ řekl Evan. „Jsem zvědavý, jak rychle se bude dát jezdit za naším domem. Máme dvoje boby, mohli bychom závodit!“

Hana se zasmála. „Dobře, uvidíš, že tě porazím. Ale jen když si pak zasoutěžíme i ve stavění sněhuláka.“

Evan se zadíval na Hanin obrázek. „Jée, ten se ti povedl,“ pochválil ji, když na něm uviděl saně s hromadou zabalených dárečků.

„Říkala jsem ti, že se nemáš dívat,“ napomenula ho Hana a předstírala, že ho chce švihnout pravítkem. „Ještě není hotový.“

„Oukej,“ řekl s rukama nad hlavou. „Slibuju, že už nebudu nakukovat.“

Znovu se zadíval z okna a uvažoval, kdy

začne sněžit. Těžká oblaka byla nízko. *Jistě jsou plná sněhu*, pomyslel si. Dokonce i mrzlo, do školy přeci všichni přišli s červenými nosy.

„Hotovo,“ prohlásila Hana. „Vyměníme si výkresy. Ty první.“

Evan, i když trochu zahanbeně, jí podal svůj obrázek soba.

„Není tak hezký, jak by měl být, že?“ zeptal se.

„Nakreslil jsi mu šest nohou. A co to má na hlavě za ovoce?“

„To není ovoce! To jsou parohy.“

„Aha,“ řekla Hana a snažila se zamaskovat smích.

„Teď ukaž ten tvůj,“ vyzval ji Evan.

Podala mu ho. „Páni!“ zvolal Evan. Byl to obrázek chlapce v závodním autě, které uhánělo vedle saní, na nichž seděl Mikuláš. Kluk měl pihy, malý nosík a na tváři mu zářil obrovský úsměv.

„Vypadá jako já!“ zasmál se Evan.

Hana nakreslila za oběma koly tři čárky, které naznačovaly, že auto jede rychle. Vlajku v cíli držel malý ptáček. Pod obrázkem bylo napsáno: *Veselé Vánoce, Evane.*

„To je krása, Hano,“ poznamenala slečna Parkerová, která právě procházela okolo. „Za tohle můžeš dostat pochvalu do příštího pololetí.“

Hana se začervenala a Evan viděl, že je trochu nesvá. Odjakživa byla tišší než on a nikdy by se sama nevychloubala tím, co

umí, proto se mu zdálo skvělé, že ji jiní lidé oceňují.

„Nechám si to,“ řekl a vložil si kresbu do batohu. „A až z tebe bude uznávaná umělkyně, vydělám na tom,“ žertoval.

V tom okamžiku zazvonilo a celá třída jásala. „Vánoční prázdniny!“ vykřikl někdo.

„Potichu,“ zvýšila hlas slečna Parkerová, aby ji přes všechn ten hluk a skřípání židlí bylo slyšet. „Krásné Vánoce všem!

A nezapomeňte si své kabáty a čepice.“

„Veselé Vánoce, slečno Parkerová,“ zakřičely děti sborově a všechny najednou se začaly hrnout ke dveřím.

Na hřišti začaly poletovat první sněhové vločky. Všichni hleděli na šedou oblohu a drobné bílé vločky, které z ní padaly. Na chvíli zůstali strnule stát, jako kdyby je kouzlo sněhu uhranulo. „Páni!“ vyjekl Evan. „Přesně včas. Na prázdniny!“

„Pochytáme je!“ navrhl někdo. Kouzlo jako

kdyby najednou pominulo. Všichni se rozprchli a s rukama schovanými v rukavicích se celí bez sebe honili mezi vločkami.

„Jednu jsem chytil jazykem,“ zvolal Evan hrdě.

Hana stála opodál a sledovala, jak se spolužáci honí, vyskakují a natahují se za sněhovými vločkami. Světlé vlněné čepice a dlouhé šály vybarvovaly hřiště do různých barev. Hanu svrběly prsty, tak moc chtěla tu scénu nakreslit.

Vystrčila ruce a žasla nad dokonalými drobnými vločkami, které jí padaly na černé rukávy kabátu. V slábnoucím světle obdivovala jejich složité tvary.

Vločková hra se změnila v honičku a Hanina kamarádka Beth ji okamžitě chytila za ruku a tahala, aby se k nim připojila.

Evan za nimi vystartoval a vrčel přitom jako závodní auto.

„Mám tě!“ křikl, když je doběhl.

Hráli si i poté, co se školní hřiště vyprázdnilo. Rodiče si přišli vyzvednout děti a volali na ně, aby si zapnuly bundy a našly svoje čepice.

„Pojď, Evane,“ pobízela kamaráda Hana, jen co začala paní učitelka všechny vyprovázet k bráně.

„Nechceš jít k nám?“ zeptal se Evan.

Bydlel jen tři domy od Hany, takže většinu času trávili spolu. Jednou

